

om Erklæringen kom ind der, i alt Fald har man ment, at det vilde være naturligere og bedre, om der blev udstedt en særlig Erklæring om dette. Dernæst har man ment, at det vilde være rigtigst, at der ogsaa kom til at foreligge en Erklæring fra den Læge, der maatte have tilset den afdøde. Det er jo ikke altid, at der er en saadan Læge, men i de fleste Tilfælde vil der være en saadan, og det vil navnlig, hvor der kunde være den mindste Tvivl om, hvor vidt der foreligger noget galt, være ret heldigt at have en saadan Erklæring ogsaa fra ham. — Vædringsforslaget under Nr. 4 er en Redaktionsændring. Det er naturligvis Politiet paa Dødsstedet, som skal undersøge, om der er noget galt, og det er selvsagtelig ogsaa det Politi, som skal have de fornødne Oplysninger. — Angaaende Vædringsforslagene til §§ 4 og 5 skal jeg afholde mig fra enhver Bemærkning, idet jeg overlader dette til en æret Medforslagsstiller, som vil være mere kompetent til at udtale sig om dette Emne. Jeg skal kun til Slutning tillade mig at anbefale det høje Ting at vedtage disse Vædringsforslag og det derved forandrede Lovforslag.

Bjerre: Ved første Behandling af dette Lovforslag udtalte jeg med Hensyn til § 5, at jeg jo vel vidste, at Paragraffen var sat ind af Hensynsfuldhed over for Kirken og specielt over for Kirkens Gejstlighed, og at det ogsaa var meget muligt, at det var bedst, at Paragraffen blev staaende i uforandret Form, for noget maatte der i alt Fald ganske sikkert bestemmes om denne Side af Sagen. Men jeg mente dog paa den anden Side, at det var Overvejelse værd, om der ikke kunde findes en bedre Form for Paragraffen, en saadan Form, hvorved det ikke saa klart indirekte blev tilladt gejstlige at assistere ved Sigbrænding, selv om maaste ellers hele Kirken var derimod. Man indvendte derimod, at denne Paragraf jo ikke tillader de gejstlige uden videre at assistere ved Sigbrænding, de have ikke efter denne Paragraf Lov til at assistere, uden at de saa Tilladelse gennem den kirkelige Myndighed. Hvis denne Opfattelse af Paragraffen er autentisk, hvad den jo vel er, saa gør det ganske vist, hvad jeg ogsaa straks udtalte, en lille Smule Forstel, og jeg er ikke slet saa betænkelig ved Paragraffens Form, som jeg ellers vilde have været, thi det er jo klart, at, rent formelt set i alt Fald, saa gribes der ikke derved saa meget ind i Kirkens indre Anliggender, naar Præsterne dog skulle have en kirkelig Tilladelse, og det ikke uden videre er Repræsentationen, der uden at

høre Kirken, giver dem den Tilladelse. Men reelt set kan jeg ganske vist ikke se, at der er nogen synnerlig Forstel paa, hvordan man opfatter § 5 i saa Henseende, thi saa meget er jo vist, at selv om en stor Del af Lægfolket i Folkekirken bliver nok saa forarget derover, og selv om hele Gejstligheden med Biskopperne i Spidsen af alle Kræfter sætte sig derimod, saa er det dog en enkelt Præst tilladt at gøre det alligevel, naar blot Kirkeministeren tillader det. Og hvis Biskoppen saa f. Eks. vilde bebrejde den Præst, at han havde gjort det, saa stod det i Kirkeministerens Magt at give ham en alvorlig Reprimande, og i fornødent Fald sætte ham under disciplinær Straf. Naar man tager i Betragtning, at Kirkeministeren har fuldstændig Hals- og Haandsret over Kirken, over Folkekirken, at der jo ved Siden af Rigsdagen ikke er nogen som helst anden Myndighed over den, at Ministeren altid eller i alt Fald saa godt som altid vælges af rent politiske Hensyn, og at det er en konstitutionel Ministers ligefremme Pligt, at han tager Hensyn til de Krav, som Repræsentationen stiller til ham gennem Interpellationer eller paa anden Maade, saa tror jeg rigtignok, at alle maa blive nødtte til at indrømme, at faktisk bliver der grebet ind i Kirkens indre Anliggender ved, at man tillader den verdslige Strelse af Kirken at give Præsten en saadan Tilladelse og det vel at mærke under Forhold, der jo i høj Grad sandsynliggøre, at en eller anden Minister vilde give denne Tilladelse, hvorledes saa Kirken stiller sig, om ikke den nuværende Minister saa en anden. Jeg maatte derfor meget ønske, at Lovforslaget var kommet i Udvalg. Er det i Almindelighed principielt rigtigst, at man nedsætter Udvalg om private Lovforslag, der komme fra det andet Ting, især naar de komme uden Spor af Oplysninger, saaledes som dette Lovforslag er kommet, saa forekommer det mig, at der maatte være ganske særlig Grund til at underkaste dette Lovforslag en ganske særlig Drøftelse, thi ganske vist, fra den ene Side set, er det et overmaade beskedent og ubetydeligt lille Lovforslag, men paa den anden Side overfor Kirken, kan ingen være blind for, at det rummer i sig Spiren til de største Vanstigeligheder og Farer af uberegnelig Art. Det lykkedes jo imidlertid ikke at saa Lovforslaget i Udvalg, der har kun været ringe Lejlighed til at drøfte det, og under de Omstændigheder anser jeg det for det rigtigste at slutte mig til de Medlemmer, som have ønsket at beholde § 5, og blot tilføje, at Bestemmelserne om Gejstlighedens Tilladelse til at